Ч. 190. Пятниця 8 вересня (26 серпня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справа скликаня соймів і парляменту. — Ческо-німецка угода. — Справа марокканьска. — Італія а Тріполіс.

Сесия соймів краєвих — як доносять з Відня — мала би відбути ся в другій половині січня 1912 р., о чім президент міністрів повідомив також і галицкий краєвий Видїл. Коли ж були до полагодженя справи, не терплячі проволоки, тоді моглиб сойми зібрати ся на коротку сесию між 20 вересня а 5 жовтня. Галицкий Видїл кр. висловив у відповіди на се бажане, щоби правительство прискорило правильну сесию, а на всякий спосіб перед кінцем грудня скликало сойм на кілька днів. З того самого жерела звіщають, що кр. маршалок звернув ся до предсїдника виборчої комісиї дра Лево, щоби скликав єї засїдане і прискорив справу виборчої реформи, котра спиняє правильну дїяльність сойму.

У віденьских кругах політичних розійшла ся чутка, що президент палати послів під напором социяльних демократів має намір скликати парлямент вже в найблизшім часї. Се очевидно не зависить від самого президента, бо в сїй справі мають голос ще й инші чинники. Тимчасом деякі часописи принесли вже навіть потверджене тої чутки. Показуєсь однак, що цїла та чутка редукує ся ось до чого: Президент палати др. Сильвестер під напором социялїстів постановив скликати конференцию предсїдателів клюбів парляментарних. Конференция та має розважити теперішну ситуацию політичну і витягнути з того відповідні консеквенциї та застановити ся над справою скликаня парляменту.

Парляментарна комісия союза ческих послів до Ради державної відбула вчера по полудни засїдане під проводом п. Фідлєра, котрий зложив звіт о ситуациї і о подіях підчас парляментарних ферий. По довшій дискусиї стверджено однодушність в оцїнцї політичної ситуациї і що до дальшої такти поступованя. Обговорювано також справу водних доріг і зелїзниць льокальних.

Молодоческа партия оголосила комунїкат в справі становища партиї і тактики в найблизшім часї. В комунїкатї тім крім звістних жадань підчеркнено, що мусить прийти до законного залагодженя справи т. зв. меншости. Не можна нїяким способом признати Нїмцям виимкового становища, котре не відповідає дїйстному відношеню сил.

Як би остаточно й не було, а все-таки можна сказати, що всї ческі партиї суть за тим, щоби розпочати акцию угодову. Та й Нїмцї тому не противні, але они заявляють як давнїйше так і тепер, що урухомлене ческого сойму єсть можливе лиш за цїну дальших уступок зі сторони ческої і що мусить бути виключене раз на завсїгди лучене ческих справ соймових зі справами парляменту.

Чутка, яку подала берлиньска „Post“ мов би то переговори в справі Марокка розбили ся єсть безосновна. Берлиньскі ґазети довідують ся з кругів політичних, що Франция готова відступити Нїмеччинї значну часть Конґа а нїмецко-француске порозуминє має довершити ся на тїй основі, що Нїмеччина признасть полїтичну ґеґемонію Франциї в Марокку а для себе буде домагати ся запоруки ґарантуючої господарску свободу в Марокку.

Послїдна подорож амбасадора Камбона до Парижа не була спонукана конечностию засягненя інформаций, лиш амбасадор їздив в тїй цїли до Парижа, щоби переконати француске правительство о конечности пороблення Нїмеччинї якихсь концесий. Погляди Камбона побідили.

5)

БІЛИЙ СЛОН.

(Оповіданє Марка Твена).

(Конець).

Мене занесли до канцелярії і відтерли карболевим оцтом. Весь корпус детективів збіг ся гурмою і настав триюмф, якого я ще нїколи не був сьвідком. Прикликали репортерів, корки шампанових фляшок стріляли в гору, пронеслись тоасти а стисканю рук і ґратуляциям не було кінця. Шеф був очевидно героєм дня а єго щасте було таке велике і з таким накладом труду, терпеливости та розуму здобуте, що й я тїшив ся ним, хотяй вийшов на бездомного жебрака. Слон вже не жив і моя посада в державній службі пропала, бо сю страту припишуть лише моїй недбалости. Неодин вимовний погляд висказував великий подив для шефа і голос неодного детектива прошептав: „То раз король свого званя! Дайте єму лише слїд а він знайде вам найбільше скриту річ“. Подїл 50.000 долярів викликав ще більшу радість. Коли се відбуло ся, шеф, сховавши до кишенї свою пайку, виголосив малу промову, мовляче між иншим:

— Тїште ся, хлопцї, се ви собі заслужили а що більше, ви придбали безсмертну славу званю детективів!

В тїй хвили наспіла так телєґрама:

„Монрое, Міч. 10. с. м. Від трех тиждннів дістав ся я перший раз до телєґрафічного уряду. Йшов за слїдами ніг, їхав крізь ліс, 1000 миль аж сюди. Слїди показують ся з кождим днем сильнїйші, виразнїйші і сьвіжійші. Без сумнїву найпізнїйше до тиждня маю слона. Він певно вже не жиє. — Дерлї, детектив“.

Шеф кликнув тричи: най жиє! для Дерлїя, „одної з найрозумнїйших голов корпусу“ і приказав єму телєґрафічно сейчас вертати по свою пайку нагороди.

Так скінчила ся дивна істория крадежи білого слона. Часописи на другий день були повні похвал. Лише одна ґазета зробила виїмок, написавши ось що: „Великий чоловік детектив! Може бути за повільний, щоби знайти таку дрібницю як білого слона; може день в день за ним гонити і рівночасно протягом трех тиждгів що ночи з єго гниючим стервом в однім місци спати; але вкінци він таки єго знайде, коли зможе наклонити того, що єго увів, аби показав то місце“.

Бідний Гасан пропав раз на все. Гарматна куля зранила єго смертельно і він упав серед мраки на ворожім місци. Тут, окружений ворогами і серед безнастанної небезпеки, що може бути відкритий, чахнув з голоду та болю, аж смерть зробила конець єго мукам.

Умова коштувала мене 100.000 долярів, видатки детективів виносили 42.000 долярів. Я не подавав ся вже більше до свого правительства о посаду; я зруйнований чоловік і блукаю тепер по сьвітї. Але мій подив для чоловіка, котрого уважаю найзнаменитшим детективом, якого видав сьвіт, лишив ся до нинї незмінений і таким лишить ся до моєї смерти.

Незвичайна стріча.

(З француского — Анрі Макерса).

Дорога несподіване скручувала вправо, але за густими корчами не було ще видно, який буде скрут. До того дорога була вимощена і від дощу стала зовсїм ховзка. Жан Бертран, звістний в своїм крузї під словами „Так то старина“, вилаяв ся в сотий раз за нинїшний день.

— То край! То крайок! Ах до сто чортів! Послїдний раз переїзджаю границю. Крім Франциї нїгде нема добрих доріг.

Але як би то не було, він пустив свій самоїзд повним ходом. Шалену скорість і небезпечні карколомні звороти Жан Бертран уважав одиноким змислом їзди. Брав з собою в дорогу величезний запас складових частин самоїзду та обємисту скринку з інструментами до поправок і нещасливих випадків, отже не мав чого боятн ся.

Ах, до сто чортів! На передї, яких трийцять метрів від скруту загороджувала дорогу якась темна маса, і то так, що як не поверни, проїхати було годї. Прийшлось нагло здержати машину, хоч як се трудно на ховзкій дорозї. При нормальних услівях, після всїх обставин даного положеня нашому герови приходило полетїти в бік, вдарити в дерево і впасти на дорогу з розбитою головою. Однак судьба пияниць і шалених вітрогонів находить ся мабуть під опікою котрогось дуже ласкавого бога. Не вспів Жан отямити ся, як автомо-

„N. fr. Presse“ довідує ся з кругів дипльоматичних, що жаданя, які піднесено в італіяньскій прасі що до розширеня круга впливів Італії в Тріполісі, дотикають о стілько намірів італіяньского правительства, що правительство італіяньске бажає перевести свої жаданя в мирній дорозі. Розходить ся тут о чисто господарскі згляди, як будову портів, зелізниць і т. д.

З другої же сторони, як доносять віденьскі ґазети, Туреччина безусловно не допустить до ніяких концесий в користь Італії в Тріполісі. Правительство турецке уважає ту справу зависиму виключно лиш від Туреччини. Найліпшим доказом, що Тріполіс есть турецкою провінциєю, есть то, що в Тріполісі знаходять ся сильні відділи турецкого войска, щоби боронити турецкої зверхности. Отже Туреччина не лиш не допустить до признаня яких небудь політичних привилеїв в користь Італії в Тріполісі, але противно, буде старати ся о відобраниє Італіянцям всяких привилеїв господарских.

Новинки.

Львів, 7 вересня 1911.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Намістник поручив управу старояства в Печеніжині старшому комісареви повітовому Каз. Спальке; — переніс комісаря повітового дра Альфр. Галушку з Долини до Ряшева і практикантів концептових Намістництва Стан. Еґкарда зі Львова до Долини і Брун. Купчиньского зі Львова до Лиманової.

— **З ц. к. акад. ґімназиї у Львові.** Письменний іспит зрілости в осіннім речинци зачне ся в четвер дня 14 вересня 1911 о год. 8 рано. — Повторний іспит з одного предмету екстерністів, що здавали перед феріями т. зв. „попередний“ іспит, відбуде ся в середу дня 13 вересня 1911. — Дирекция.

— **Ліцитация.** Дня 12 вересня 1911 о год. 9 рано відбуде ся в маґазинах товарових стациї Броди публична ліцитация невідобраних товарів, як: цикория, росгар, коновки, бляшані гиблї, сукнї, ковала і т. д.

— **Краєвий здвиг у Львові.** З Самбора вийде в неділю рано з Соколами окремий поїзд до Львова, на який буде можна всїдати на стациях: в Самборі, Калинові, Хлопчицях, Рудках і Комарнї. Гроші за білети складати у дра Стахури в Самборі, о. Петрика в Бабинї, „Народнім Домі“ в Рудках і філїї „Просьвіти“ в Комарнї. — Тов. „Сокіл“ в Рогатинї повідомляє, що поїзд на краєвий здвиг до Львова відїде з Рогатина 10 вересня о 4.30 рано. Білети розпродує „Народна Торговля“ в Рогатинї найдальше до 8 вересня.

Льожі на суботнїй привітний вечер в салї Фільгармонії вже випродані. Білети на инші місця розхопили так, що хто не поспішить ся, то того не дістати місця. Комерс в павільонї повзуїцкого огорода, заповіджений на суботу вечер, переложено на неділю вечером о 8 год.

— **Дрібні вісти.** Збори „Взаїмної помочи“ тов. педаґоґічного в Копичинцях відбудуть ся в Копичинцях а не в Гусятинї. — В Комарнї заведено в бурсї філїї Тов. „Просьвіти“ курс ґімназияльний під педаґоґічним проводом дир. п. О. Борковского. Наука розпочала ся дня 5 с. м. в салях задаткового товариства. — Маєтність Шкло перейшла в дорозї купна на власність львівскої спілки Сусляк і Рогатин. — Книговодець Йосиф Кавер, котрого арештовано за спроневірене 18.000 кор. на школу пенсийного заведеня, розтратив майже всї ті гроші на льотерию. Грав і грав щоби стати відразу великим богачем і паном, аж ось опинив ся в — криміналї. Ось до чого доводить льотерия.

— **Репертуар руского театру в Бучачи.** Саля „Сокола“. — Початок о год. 8 вечером.

В пятницю, дня 8 вересня с. р. „За двома зайцями“, комедия зі співами і танцями в 4 дїях М. Старицкого.

В суботу, дня 9 серпня с. р. „Сатана“, новість (Gott, Mensch und Teufel), драма з житя жидів в 5 дїях з прольоґом Я. Гордіна.

В неділю, дня 10 вересня с. р. „Маруся Богуславка“ історичні образи зі співами і танцями М. Старицкого.

— **Оголошенє.** Всесьв. Консисториєю одобрена і через Високе ц. к. Намістництво концесіонована школа дяків в Самборі розписує конкурс на принятє 8 бурсаків. Услівя: 17 рік житя, добрий голос і укінчена народна школа. Бурсаки получають: помешканє, опал, сьвітло і науку даром, а треба тілько мати свій харч. По 2 роках науки бурсаки получають квалїфікацийне сьвідоцтво на дяка, потверджене делеґатом Ординариятским. Зголоситись треба до 25 вересня 1911 до гр. кат. уряду парохіяльного в Самборі.

— **Окружна конференция учительска** получена з великою шкільною виставою, яка відбудеть ся в Золочеві дня 13 і 14 жовтня с. р., обнимати ме отсї відділи: 1) письменні і рисункові вправи; 2) жіночі ручні роботи сїльских і міских шкіл; 3) деревляні і зелізні вироби, науки зручности (slöjd); средства узмисловляючі науку, як також урядженє шкільних саль власного помислу учительства; 5) господарство, котре обнимати ме слїдуючі ґрупи: а) городову управу, б) годівлю хатних і пільних цьвітів, в) садівництво, г) бжільництво.

— **Товариство „Просьвіта“ у Львові** подає до відомости: До трийцять шість стипендийних фондів, які остають під зарядом Товариства „Просьвіта“, прибув ще один з ряду 37. Основав его емеритований народний учитель Андрій Шеліґа із Збаража, складаючи дня 1-го вересня с. р. квоту 1.200 К до каси Товариства „Просьвіта“. Стипендия ся увійде в житє по трох роках і носити ме імя фондатора. Призначена для учеників і учениць руско-україньскої народности і обряду, в першій мірі для найблизших кревних фондатора. „Всї ученики і учениці, що будуть старати ся о сю стипендию, мають обовязково дуже пильно учити ся руско-україньскої історії і літератури“ — звучить застереженє фондатора. Застереженє се говорить рівночасно дуже богато про особу фондатора-патріота. Жертвобливість сю належить тим більше підчеркнути, що робить єї чоловік зовсїм не маючий, що зі своєї нужденної платнї народного учителя уриває сотик по сотик, зробивши дві тури вальса і очевидячки вдоволений тим, станув кілька центиметрів перед загадочною перегородою. Жан потер собі чоло омлїлою рукою і лише пробурмотів:

— Так то старина!

Ті слова звик він вимовляти при всякій нагоді, вкладаючи в них ріжнородні інтонациї та відтїнки. Гнїв, симпатию, розчарованє та инші чувства виявляв лише тими словами. Другою его звичкою було тиканє до кождого. Ніхто не брав ему того за зле, уважаючи ту звичку ознакою его добродушности.

В Парижи він явив ся по відбутю войскової служби. У него був великий маєток і тому він не пішов дальше поза народну школу. Скоро завоював собі симпатиї париских бульварів і знаний був в лїпших нічних льокалях забави. Говорити „ти“ став найперше розносчикам ґазет, потім уличним торговцям, опісля людям, що клепали его по плечах, а вкінци всїм, хто лише подавав ему руку. В тім тиканю містив ся секрет его успіхів. Всякий шанучий себе Парижанин чув би ся обидженим, як би Жан Бертран сказав до него „ви“. В тім тиканю заключала ся его суспільна функция і сего було ему досить.

І так тепер, пробурмотївши: „Так то старина!“ — він глянув на предмет, що був причиною его пригоди. Сим предметом був самоїзд, наслідком чого его гнїв зменшив ся. В тїй хвили до него підійшов властитель нещасливого самоїзда, високий елеґантний старець, дуже коректний шпортсмен. Він підняв капелюх і став перепрашати.

— Ах, пане, я дуже налякав ся. Ніколи не простив би собі, як би через мене стало ся вам нещастє. Надїюсь, що ви простите менї...

Всї ті фрази були зовсїм на місци. Однак без огляду на вічливість незнакомого, Жан уважав відповідним таки висказати своє невдоволенє, що хтось сьмів ставати ему поперек дороги. Він показав пальцем в сторону самоїзду, що загороджував ему дорогу, і промовив строго:

— Так то старина!

Рівночасно почув потребу пояснити якось свою думку і тому додав:

— Як се ти не боїш ся? Станув на самім скруті! Се не по товариски. Так, брате, о твою машину і голову розбити не трудно.

Незнакомий був спершу здивований таким поведенєм, але зміркувавши, з ким має дїло, усьміхнув ся мимохіть і хотїв щось сказати. Однак Жан, той добродушний Жан, вже злїз із самоїзду і підійшов до незнакомого зі словами:

— Що стало ся? Чи що поважне?

Старець не вийшов зі свого чемного тону і відповів:

— Нічо траґічне, але все таки неприємне, дуже неприємне. Я думав, що менї удасть ся відбути на свободї малу прогульку, а тут ся глупа пригода розібє всї мої пляни...

Жан запримітив аж тепер коло самоїзду елеґантну молоду женщину і відповів, іронїчно усьміхаючись:

— Гарно! Попав ся, значить, в бабску історию. Розумію... Але ти не падкуй! Може дасть ся направити.

І Жан відчинив свою скринку, повитягав інструменти і став оглядати механізм вісцутого самоїзду. Щось коло мотору було не до ладу, але Жан скоро усунув хибу.

— Всьо в порядку — промовив вкінци.— Що правда, не злу маєш машину і се тебе ратує.

— Ах, пане, дуже вам вдячний — повтаряв незнакомий шпортсмен. І молода женщина, що весь час глядїла, як Жан майстрував, усьміхнула ся ласкаво та повторила:

— Ах, пане, дуже вам вдячна...

— Пусте! — відповів Жан. — Се мій обовязок. Атже ми товариші.

Нараз незнакомий старець пильно вдивив ся в то місце, де дорога зливала ся з горизонтом і невдоволений пробурмотів:

— Боже мій! Ще того бракувало!

Далеко по дорозї рухались чорні точки. Они все росли. І небавком можна було бачити, як чотири циклїсти, одіті в чорне, зі всїх сил мчали ся до місця пригоди. Прибувши, они скочили з роверів і уставились по войсковому край дороги. Один з них виступив наперед, зняв капелюх і звернув ся до старця, що сердито нахмарив брови:

— Не прикажете нам що-небудь, ваше величество? Може ваше величество бажають, щоби ми дістали коний?

— Менї нічого не треба — сухо відповів старець. — Одиноке моє бажанє, щоби ви увільнили мене від свого нестерпного вислїджуваня. Хочу позволити собі раз на приємність, проїхати ся зовсїм свобідно, як звичайний смертний чоловік.

На ту заяву не було відповіди. Холодно і твердо, приложивши руку „по швам“, сторожі безпечности мовчки ждали.

Жан Бертран, збентежений до крайности пустив на землю свій анґлїйский ключ.

— Король! То король... Я виручив короля! Так то старина...

Старець підійшов до него, усьміхаючись і тихо майже шепотом сказав:

— Слухай, тепер ти розумієш, що тобі ніяково говорити „ти“ мому величеству, в присутности тих полїцистів.

Жан не відповів нічого.

— Ти сим можеш нарушити стикету. Але як ти приїдеш коли-небудь до мене в столицю, попроси у мене авдиенциї. Менї буде дуже приємно побалакати з тобою про самоїзди. В кождім разї дай менї свою париску адресу. Я буваю в Парижи від часу до часу...

Жан сповнив мовчки его бажанє.

— Дякую, товаришу! До скорого побаченя — сказав король і сїв до свого самоїзду.

тикови, ховаючи на чорну годину, чоловік обтяжений родинними обовязками. Честь щедрому фундаторови, що тяжко придбаний гріш складає на народний жертвенник, честь і подяка Добродієви молодіжи зі сторони Товариства „Просьвіта“. — За Головний Виділ Товариства „Просьвіта“: *І. Кивелюк,* голова. *А. Гапяк,* за секретаря.

— **Р. Т. П.** має користне жерело збуту на уживані марки, але наша суспільність, видно, не доціняє ще ваги збираня неужитків, аби не звикла ще до того рода ощадности. Колиб наші люди схотіли переглянути усі „шпарґали“ і дали дітям повитинати з них марки для Товариства, можна би добути із сего сотки, а хто знає чи і не тисячі корон. Марки найліпше витинати з папером і передавати до Товариства при нагоді поїздок, бо почтою не оплатить ся посилати. Прихильники збираня неужитків повинні використати поїздку на здвиг Соколів до Львова і зложити привезені неужитки в канцеляриї Товариства ул. Мохнацкого, або в льокалях руских склепів і Товариств. — Жадайте при кождім купні купонів Р. Т. П. — Провідник для купуючих у Львові видають даром усі рускі склепи і Товариства.

— **Підготовляючий курс сільских хлопців** та дівчат до ґімназий, шкіл виділових, ремісничих та инших фахових, відбуде ся в Черневі (пов. Рогатин) так як в попередних двох роках і сего року. Наука зачне ся з днем 15 вересня с. р. і тревати буде до кінця року шкільного. Зголошувати ся на курс можуть пильні і талановиті ученики (-ці), що покінчили бодай другу клясу школи народної. З подальших околиць хлопці та дівчата знайдуть приміщене у місцевих чесних селян, враз з харчею за оплатою 7—8 корон місячно. Зголошувати ся треба найдальше до 15 вересня с. р. під адресою: Управа підготовляючого курсу в Черневі почта Букачівці. — *А. Гарасевич.*

— **Дім сиріт в Станиславові.** Заходами Вп. Архіпресвитера Капітули і катедрального пароха в Станиславові о. Гордієвского збирають ся складки на дім сиріт який має станути в Станиславові. Доси призбирано вже готівкою 1.584 К 71 сот. Що значать доми сиріт для кождої суспільности, того чей не треба доказувати, бо преці у всіх народів, котрі хоч би лиш трохи двигнули ся культурно, знаходять ся всюди по більших містах доми для сиріт. Заходами Вп. о. Гордієвского зроблено вже й у нас перший крок в сім напрямі. А як се дуже важне діло в нашій народній роботі, то просимо лиш прочитати собі слідуючий відзив Вп. о. Архіпресвитера Гордієвского, який тут поміщаємо за „Русланом“:

Возлюблені мої в Христі Сослужителі і дорогі Родимці! Прошу Вас і молю цілим серцем, станьте всі побіч мене до спільної праці около здвигненя „Дому Сиріт“, котрого не було ще і нема на нашій Руси-Україні. Подумайте, кілько то одиниць вже пропало, або тепер пропадає для нашого народа? Кілько то одиниць наших впало в як найглибшу безодню злочинів всяких і розпусти?! Кілько є тепер таких нещастних, котрі будучи сиротами, не маючи проводу і опіки, покутувати мусять свої провини в вязницях? Однак будьмо взглядом тих всіх нещасливих справедливими і скажім собі самі правду, що не тілько они виноваті, але також і ми і наші предки. Тому берім ся до діла як найскорше, щоби ми хоть в части направили заподіяну кривду нашій Церкві і нашому народови, а се буде як раз доказом нашого опамятаня, правдивого і розумного нашого патриотизму. Тому дальше кличу і кликати буду до всіх без ріжниці стану і поглядів політичних: Складайте жертви на „Дім Сиріт“ в Станиславові, котрий має бути колись осередком таких домів на цілій нашій дорогій Руси-Україні. — В Станиславові дня 5. вересня 1911. — *о. Гордієвский.*

Не сумніваємо ся, що сей зазив Вп. о. Архіпресвитера Гордієвского знайде щирий відгомін і серед наших Вп. Читачів та що й они поспішать зі своїми лептами.

Телеґрами.

Відень 7 вересня. Мария Еґер, котра занедужала на холеру, померла. У троїх її дітий стверджено також холеру; они знаходять ся в шпитали ізоляцийнім.

Білград 7 вересня. Чутка о близьких заручинах наслідника престола Александра, як доносять з автентичного жерела, єсть зовсім неправдива.

Штрасбурґ 7 вересня. Поручник Найман разом з летуном Леконт яко подорожним підняли ся нині рано в Мільгавзен у воздух. Мали летіти до Штрасбурґа. В Білцгайм літак спав а оба летуни згинули на місци.

Константинополь 7 вересня. Вчера було тут 28 случаїв занедужаня і 20 случаїв смерти на холеру. Пошесть збільшає ся.

Париж 7 вересня. „Echo de Paris“ атакує француске правительство за то, що оно відмовило независимим ґазетам автентичних інформаций в марокканьскій справі.

Лісбона 7 вересня. Рада міністрів радила вчера над зарядженями, які мають видати власти войскові і цивільні, щоби не пустити повстанців, які зібрали ся в Ґаліції в Ішпанї Вість, мов би ті повстанці перейшли вже через границю, єсть неправдива.

Курс львівский.

Дня 6-го вересня 1911.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 вр.	688·—	696·—
Банку гал. для торгов. по 200 вр.	448·—	455·—
Зелїв. Львів-Чернів.-Яси	554·—	559·—
Акциї фабр. Лициньского в Саноку	526·—	534·—
II. Листи заставні за 100 вр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	—.—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц.	98·90	99·60
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв.	92·70	93·40
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	97·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.	—·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·80	92·50
III. Облїґи за 100 вр.		
Пропінацийні галицкі	98·20	98·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%.	98·60	99·30
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	90·70	91·40
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	93·—	93·70
„ м. Львова 4% по 200 К.	92·—	92·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	95·—	105·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	69·—	75·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	46·50	52·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	77·—	75·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	36·50	40·50
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·39
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок нїмецких	117·30	117·50
Долар американьский	4·80	5·—

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 537).